

Remélem, holnap is bombáznak

A szobában csak egyetlen gyertya ég. Öten ülünk a nappaliban. Anyu és apu szorosan egymás mellett, a bátyám a puffon játszik, én pedig a nővérem ölében gubbasztok. Félelem terjeng a levegőben. A redőnyök teljesen lehúzva, csak a félrecsúszott sötétítőn keresztül hatol be fény a házba. Fény, amely még a benti környezetnél is sötétebb és baljósabb. Először csak a fülsiketítő hangot hallom, aztán már a remegést is érzem. Szétárad az ablakokra, a bútorokra, de még a szüleimre is. Repülők szállnak el a házunk felett. Bombázók. Nem tudom, mindez mit jelent, csak azt, hogy az embereknek rossz. Nekem nem. Én szeretem. Ilyenkor mindig együtt vagyunk. Nincs áram, de egy helyiségben ülünk, általában gyertyafénynél, néha elemlámpánál. Hajában főtt krumplit eszünk, jó sósan, kenyérrrel meg töpörtyűvel. Apám hangosan csámcsog, és ilyenkor csak erre tudok figyelni. Az örületbe kerget, de nem szólok. Aztán meg olyan apás hangokat ad ki magából, amit csak egy apa tud. Összekulcsolják a kezüket anyuval, de anyu kibontakozik az ölelésből, és megtöri a gyászos csendet.

– Kártyázunk?

– Römi? – kérdez vissza a bátyám.

– Amit akartok.

Anyu meg sem várja az újabb választ. Szobapapucsban csoszog ki az előszobába. A tatáéktól kapott régi, poros bútoron csak a tárcsázós telefon meg egy színben hozzáillő telefonkönyv kap helyet. Az első oldalra anyu nyomtatott betűkkel felírta a tatáék, a nenáék meg a Valiék számát. Csak a legfontosabbakat, hogy bármikor fel tudjam őket hívni, ha valami baj van. Ezeket a betűket megtanultam, bármikor felismerem őket, a számokat meg már fejből tudom százig. A múltkori bombázásnál felhívtam a tatáékat, mert azt hittem, baj van, de a mama vette fel, és ő egyből megnyugtatót. Mondta is, hogy amint elmennek a repülők, menjek el hozzájuk: csinál nekem cukros kenyeret. Szeretem a mamát. Mindig megettet

meg megitat. Ha őszinte akarok lenni, el kell mondanom, hogy elég válogatós fajta vagyok, de ő pontosan tudja, miket kell adnia nekem, hogy a kedvemben járjon. A galambhúst imádom. Mellé meg állandóan hideg narancsos Mambót kapok a cikcakkos díszítésű pohárból. A mamáéknál finomabb a Mambo. Nálunk nem ugyanaz. Meleg is, meg a pohár is más, nehezebb megfogni, fölemelni, és még cukros kenyér sincs, galambról nem is beszélve. Hallom, ahogy anyu a polcokon keresgél, de nem találja a kártyákat.

– Zoli, hova tetted a múlt héten? – érdeklődik hangosan.

– Ott kell lennie valahol – hangzik apám válasza.

Hallom a csoszogást, anyu jön a kártyákkal. A sötétben csak azt látom, hogy elhúzza maga elől az ajtóra akasztott szőnyeget, és bebújik alatta. Szép alakja van. Kicsit teltebb homokóra, meztelenül apró hurkák jelennek meg a hasán. Tudom, mert már megfigyeltem. Amikor nincs meleg víz, mindig forral nekünk, és beleönti egy nagy lábosba. Abban aztán jól megmosakodunk mindnyájan, ő meg utoljára marad, amikor tiszta moscsok és hideg az egész. Néha vacog, de gyorsan megtörülközik, és jól bebugyolálja magát a ruháival. Még a pongyoláját is fölveszi, a derekánál két erős húzással egy csomót köt, aztán nyuszifüleket készít. Abból is kettőt. Jó szorosra köti, nem is tudom, miért, talán mert ha megfeszül rajta, biztonságban érzi magát. Akkor nem bántják a bombák. Már hozza is a paklit, az asztalra teszi, ahonnan előbb leveszi a terítőt és a virágot, majd egy ronggyal letörli az üveges tetejét. Az asztal csak piszkosabb lesz, de nem szólunk semmit. Ez már ilyen automatizált mozdulat anyunál, észre sem veszi, hogy mit csinál. A két testvérem és én is odahúzódunk a kisasztal mellé, apám meg se mozdul. Valahogy kikászálódok a nővérem kezéből, mert én is játszani akarok. Anyu megszámolja a lapokat. Két csomag kártyával römizünk, az egészen pontosan száznyolc lap, négy dzsókerrel.

– Írjuk? – kérdezi a nővérem.

– Úgyis én nyerek – hangzik a bátyám nagyképű válasza.

– Csak szépen. Hozom az örökírot – nyugtatgat anyu.

Utolsó leszek. Nem azért, mert nem ismerem a játékot, hanem mert kicsi a kezem, és nem tudom megtartani mind a tizennégy kártyát, és amikor lesz egy tercem, azonnal megszabadulok tőle. Lefordítva teszem az asztalra. Így nem tudok kézből takarni, és a többiek is mindig tudják, hogy mikor állok olyan jól, hogy kipakolhassak. Amikor véletlenül megnyerek egy kört, akkor is csak nagyon keveset hozok rajtuk. Anyu lesz a harmadik, hiába próbál engedni, még ő sem tud ilyen rosszul játszani. Csak az első hely a kérdéses, azt mindig más viszi el. Vagy a bátyám, vagy a nővérem. Apu meg nem szól közbe. Eleinte öten ültünk ebben a körben, de ak-

kor mindig apu nyert, és hamar abba hagytuk a römizést. Ő csak ül a háttérben, a sötétben épphogy csak megérinti arcát a gyertya pislákoló lángjának fénye. Figyel. Nem ránk vagy a játékra, hanem a kinti hangokra. Valahogy úgy érzem, magasabban van tőlünk, mintha állna, pedig mindannyian ülünk. Néha sóhajt egyet, aztán elkezd horkolni, felriad, tovább figyel, álmában is hallgatózik. Mi csak zsugázunk tovább, ahogy ő mondja. Így múlik el a délután. Este nem tudom, mi történik, mert a folyamatos sötét kifáraszt, és amint ráununk a játékra, el is alszom.

*

Másnap telefoncsörgésre ébredek, de nem kelek fel azonnal. Egyrészt, mert utálok a reggeleket, és legszívesebben a szakadt pokróc alatt melegednék egész nap, másrészt meg szeretek hallgatózni. A nenémek hívtak, hogy minden rendben van-e. Anyu mondta, hogy igen, aztán még beszéltek valamiről, meg a Rajko hangját is hallottam, mert ő mindig hangosan beszél. Kiabálva. Őt is szeretem, mert békén hagy, amikor náluk nézzük a tévét. Reggelire két szelet pirítóst kapok joghurttal.

– Ma átmegyünk a Valiékhoz egy kicsit, apáddal és Sanyival meg elmentek pecázni.

Nem szólok egy szót sem, nincs értelme vitázni, hiszen ha anyu ezt mondja, így is lesz. És egyébként is, örülök, hogy pecázni megyünk, mert ott mindig csönd van, és a Sanyi jó horgász. Alig bírom kivárni, mire beülünk a Yugóba, bepakoljuk a botokat, és elindulunk. A velebiti kanálisra megyünk. Ott nagyon sok a törpeharcsa, de most nem is halászlére valókat szeretnénk fogni. Négy pecát hoztunk magunkkal, mindenkinek jut egy, és még egy fölőslég is van, az a titkos fegyver, azzal csapjuk be a halakat. Azt hiszik, senki nem figyeli őket annál a horgnál, és nyugodtan csemegézhetnek a gilisztákat, de mi ügyesen elosztjuk a feladatokat. Süt a nap, a kanális vizében látom a bárányfelhőket; a tücskök ciripelnek, mi meg feszülten hallgatunk és figyelünk. Én közben a száraz füvet tépdesem, olykor-olykor rá is harapok egy szádra, igazi falusiasan, mert titkon én is szeretnék falusi lenni. És akkor! Hirtelen eltűnik a pecabotom úszója, és én egy világbjánok focikapus reflexét megszegyenítve ugrom érte, majd ugyanezzel a lendülettel ki is rántom a halat. Hatalmas csattanással landol a fekete Yugo tetején, egészen addig hátradobtam. Apu és Sanyi azonnal nevetni kezdenek.

– Na nézzük, mit fogtál! – kiáltja derűsen Sanyi.

– Ügyes vagy, fiam, ez egy ponty!

– Egy ponty? Pontyot fogtam? Pontyot fogtam, apu! Itt, Velebiten!

– Bravó, bravó! Szerintem mehetünk is haza, a csúcson kell abbahagyni – mondja Sanyi.

– De hát csak most fogtuk ki az első halat!

Minden hiába. Apu és a Sanyi összenéznek, a széles mosoly eltűnik az arcukról, és csak bólintanak.

– Jobb, ha megyünk, fiam – zárja rövidre apám.

Elhallgatok én is, és büszkén engedem vissza a kis pontyot a vízbe. Halkan elköszönök tőle, beszállok a kocsiba, miután apu előrebuktatta az ülést. Hátul egyből lefekszem, és észre sem veszem, már el is alszom. Elmosódott hangokat hallok, közben a szemhéjam mögött érzékelem az utcalámpákat, és azt játszom, hogy egyikről a másikra ugrálok. Mire hazakerünk, lassan sötétedik. Apu szólítgat, megböki a vállam, és én felkelek, de nem akarom kinyitni a szemem. Szerintem ő is tudja, hogy ébren vagyok, de nem szeretnék magam besétálni, ezért két erős kezével megfog, kiemel a kocsis hátsó üléséről, és a vállára terít. Így cipel be a házba, ahol az előszobában összetalálkozunk anyuval, és én rámosolygok, és így tudja, hogy ébren vagyok, de nem akartam kiszállni az autóból. Apu bevisz a szobámba, óvatosan letesz az ágyra, és még be is takar. Nagyot sóhajt. Így megy ki a konyhába. Anyu pedig utána jön be, csak annyira, hogy megsimogasson, és egészen a nyakamig felhúzza a paplant.

– Szép álmokat, kisfiam! – puszit is nyom a homlokomra, majd becsukja a szobám ajtaját.

Én meg csak abban reménykedem, hogy holnap is bombázni fognak.